

Měsícsvit 3

"Dewarek je tvůj bratr, Kwaelore, ať se ti to líbí či nikoliv. Víš jaký je.", rozpačitě se odmlčela matka. "Možná mu chvíli trvá, než se zorientuje, ale pak poctivě plní své povinnosti. No není to tak?"

Kwaelor začal pěsti a lícní kosti pod rašicím plnovousem ještě více ztvrdly. "Je to hlupák, mami, natvrdej blázen, proč si furt něco namlouváš? Já si s ním nechci hrát, nechci se o něj starat a rozhodně se s ním nechci ukazovat před ostatními. Dělá jen ostudu a všichni se mi kvůli němu jen smějí. Nenávídím ho!"

"Kwaelore!", zvýšila matka hlas a utnula tak synův proud zlosti. "Dewarek je rodina. Naše rodina. Stydíš-li se za Dewareka, stydíš se i za mě a za otce? Copak nevíš, kdo zplodil tvého bratra? Mám to chápat tak, že kromě Dewareka nenávídíš i nás?"

Matka nechala chvíli působit slova a naléhavě pokračovala. "Jednoho dne já i tvůj otec odejdeme z tohoto světa zpět za předky. Zůstaneš jenom ty a tvůj bratr. Na tobě bude, aby ses o něj postaral. Nikdo jiný mu nezbude. Tak to bude, ať se ti to líbí nebo ne. Smiř se s tím. A radím ti, začni hledat cestu k Dewarekovi. Dewarek je dobrý trpaslík a to je důležitější než že je "pomalejší". Zastane jakoukoliv práci, kterou mu ukážeš, a dělá ji s radostí. Je rád, že může pomáhat, a být užitečný. O kterém z tvých kamarádů tohle můžeš říci? Jsou taky tak spolehliví jako tvůj bratr?"

Kwaelor zíral do země, zlost ho rozhodně neopustila. Ale na tom, co říkala matka přeci jen něco bylo. Ale když Dewarek je tak...

"Dewarek, Dewarek,
tupej je jak škvarek.
Dewarku, Dewarku,
táhni si za mamku.
Dewarečku, Dewarku,
ty blbečku na dvorku!
Dewarečku, Dewarečku,
pojd' si pojd' pro nakládačku!"

Pokřivený trpaslík vyrazil neohrabaně ze křoví. Když ho zmerčili, propukli v jásot a začali ho honit. Pronásledovaný neměl moc šancí. V téhle rychlosti nestíhalo jeho tělo včas reagovat. Jen tak tak se vyhnul padlému kmeni, ale to už se mu zamotaly nohy. Náraz do stromu ho sice zachránil od okamžitého pádu, ale bylo to marné. Zakopnul o kořen a nekontrolovaně se svalil na zem přímo do čerstvého kravího lejna. Aby toho nebylo málo, bolestivě si vyvrklul kotník.

"Deware, dewarek, tupej je jak škwarek..."

Dewarek vyvážel toho dne již šestý foročak na světlo. Haldář jen kroutil hlavou. "Zpomal chlapče, todle je fajersichta. Nikdo ti nedá tuplovaný lůn za tolko huntů. Posad' se ke mně na šturc a dej si hlt studené drnovky. Neboj, není to frátovka, nejsem jak někteří perkmani, abych ťa otrávil". Dewarek se zhluboka napil a zadíval se svým úsměvem kamsi do dálky. Starý haldář si také přihnul a když jeho společník mlčel, začal sám. "Dobře, že tě mutter dala sem. Tady máš klid a jistý geltag. Perkman nemusí bejt chytřej, hlavně, že fajsl umí vzít pořádně do ruky a červenec lámat. Bud' rád za bracha Kwaelora. Občas je na tebe zly, ale má tě rád. Však vzpomeň, jak ti tenkrát zachránil krk před těma hejskama. Jak se krykem oháňal a na záda nakládal těm usmrkancům."

Dewarek se rozesmál při té vzpomínce, vstal, oprášil kolena od mouru a pronesl několik z mála vět toho dne: "Kwaelor je můj bratr a můj nejlepší přítel. Mám ho rád a nikdy ho neopustím."

Nesourodá karavana se utábořila pod velkou sosnou na křižovatce cest. V těchto časech nebylo bezpečné přespávat o samotě. Bandité byli čím dál více při chuti. Jak by ne, když se jim nikdo nepostavil. Tak snad je více povozů odradí. V to doufali všichni, kdo tu noc hledali místo ke spočinutí. Kwaelor s Dewarekem chystali dřevo na oheň, zatímco otec s matkou připravovali houně na spaní.

Ze stínů se vyloupili najednou, každý z jiné strany tábora. Vytáhlý, ramenatý elf, který se zjevil přímo u nich, si ledabyle otřel rudý meč do plachty vedle stojícího stanu. Zachmuřený potetovaný barbar si dřívkem seškrabával zbytky směsi masa a vlasů z hlavice svého palcátu. Pohledná elfka, jejíž vlasy barvou připomínaly plameny táboráku, se pobaveně usmívala do vystrašených a ztichlých tváří. Malý hobit bez optání ochutnal polévku z kotlíku nad ohněm. Jeho pichlavé oči probodávaly každého, kdo nestačil včas sklonit zrak. Poslední, mlčenlivý elf, se opíral o svůj dlouhý luk a znuděně čekal, co se bude dít.

"Každý dneska něco ztratí.", ukončil ticho elf s čistým mečem. "Doba je zlá a každý se musíme nějak živit. Každý podle toho, jak co umí. Nemám pravdu?". Nikdo elfovi

neodpověděl a tak hobitovo srkání horké polévky vyznělo trochu nepatřičně. "Koukám, že vy jste se poslední dobou činili. Takových věcí, co míří na trhy do Stone. Až si říkám, jestli si to měšťané zaslouží.", pokračoval sám pro sebe elf. "Náš pán neuznává tyto noční přesuny. Působí na něj, jakoby jste mu tajně pod nosem něco odváželi pryč. Něco, co jste zapomněli zdanit a tak. No, už je pozdě večer, všichni jsme unavení a chceme jít spát. Kdo by teď chtěl všechno kontrolovat a přepočítávat, že? Navrhuji to vzít hezky jednoduše. Jeden kus dobytka za povoz a máme to vyřešené. Co vy na to?". Elfka se sladce rozesmála na celý tábor a zavýskla si...

"A co ty skřete? Co ty nám dáš?", sklonil se vůdčí elf, aby dobře viděl do trpaslíkovo zarostlé tváře.

"Vezu železnou houbu, pane. Na řádné zkujení do hutí ve Stone", odpověděl pokorně Kwaelorův otec.

Elf chvíli nevěřícně zíral na trpaslíka. Ticho kolem ohně by se dalo krájet. "A ta houba, dá se to jíst, když je to ze železa?"

"Ne, pane. Z houby se udělá kvalitní ocel a ta může sloužit na cokoliv", chvatně přispěchal trpaslík s vysvětlením.

"Hej, Bianco! Vypadám jak zasaný kovář?". Elfka hrající si s lasem se skřehotavě zasmála, ceníc své dokonalé bílé zoubky. "Teď mě poslouchej trhane, čím táhneš tu káru s hovny?"

"Já nemám zvířata, pane. Strídám se s ženou a syny.", zajíkl se vyslýchaný.

"Brohasi, zastřel tady všechny ty skřety. Už nemám na ty jejich žvásty náladu. Maj úplný hovno a ještě tady ze mě ten umouněnec dělá pitomce.". Znuděný zlatovlasý elf se přestal opírat o svůj luk a pomaličku se jal vybírat šíp z toulce.

"Smiluj se, pane! Jsme jen hornická rodina, opravdu nic nemáme!", trpaslík padl na kolena a se sklopenou hlavou prosil o slitování.

Vůdce bandy přemýšlel, zda-li být pro jednu milosrdný. "Dobrá, máš pravdu. Člověk musí ukázat shovívavost. Nemáš kravku, ale máš tahouny. Vezmu si tohohle.", a prstem ukázal na usmívajícího se Dewareka. Vzduchem zasvištělo laso rusovlasé elfky a na první dobrou se Dewarekovi utáhla kolem krku smyčka. Hobití bandita od kotlíku jen tiše hvízdnul a uznale pokynul hlavou. "Odchod! Už jsme tu v tý špině skejsli moc dlouho", zavelel vůdce Bandy.

Dewarek se otočil na svého bratra. "Budu dřít jak mezek...", škrbnutí lasa už mu nedovolilo říci více...

Hobit vytřel chlebovou kůrkou zbytky polévky z kotlíku a hlasitě říhnul. Líný elf Brohar se ladně odrazil od svého luku a nezáčastněně odcházel do tmy. Elfka Bianca spolu s barbarem trhli uzdami a dali kolonu zvířat spolu s Dewarekem do pohybu. Kwaelor s rodiči, ochromení strachem, hleděli na hrůzné procesí.

Šéf bandy naposledl přehlédl celý tábor a na rozloučenou dodal "Říkal jsem, že každý dnes něco ztratí..."

drnovka - povrchová voda

fajersichta - směna za hodinovou mzdu

foročak - vozík na hlušinu

frátovka - důlní voda

geltag - mzda

hunt - důlní vozík

kryka - hůl

perkman - horník

šturc - hlada

tuplovaný lün - dvojnásobná mzda